

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 85/2026-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r. o., Šumavská 3, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava I sp. zn. 27T/56/2025 z 28. novembra 2025 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Tos/106/2025 z 8. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1, 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru uznesením mestského súdu sp. zn. 27T/56/2025 z 28. novembra 2025 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1Tos/106/2025 z 8. decembra 2025. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vyslovil porušenie označených práv napadnutými uzneseniami mestského súdu a krajského súdu, zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a prikázal krajskému súdu ho bezodkladne prepustiť na slobodu a priznať mu náhradu trov konania.

2. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave ČVS: KRP-161/1-VYS-BA-2025 z 1. júna

2025 bolo (aj) sťažovateľovi vznesené obvinenie pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. a), e) Trestného zákona, obzvlášť závažný zločin vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Následne po skončení vyšetrovania bola aj na sťažovateľa podaná obžaloba prokurátorom Okresnej prokuratúry Bratislava III č. k. 2Pv 126/25/1103-153 z 18. novembra 2025 pre obzvlášť závažný zločin vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona a iné. Mestský súd po doručení obžaloby prokurátora okresnej prokuratúry č. k. 2Pv 126/25/1103-153 z 18. novembra 2025 rozhodoval postupom podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku o ďalšom trvaní preventívnej väzby sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, keď svojím uznesením sp. zn. 27T/56/2025 z 28. novembra 2025 rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe za jej súčasného nenahradenia dohľadom probačného a mediačného úradníka. Krajský súd svojím uznesením sp. zn. 1Tos/106/2025 z 8. decembra 2025 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľom podanú sťažnosť proti napadnutému uzneseniu mestského súdu.

3. Sťažovateľ napadnutému uzneseniu mestského súdu, ako aj napadnutému uzneseniu krajského súdu v súhrne vyčíta, že sú „*stručné a formálne*“ a nie sú „*riadne odôvodnené*“, čo je v rozpore s právom na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže „*neobsahujú konkrétne skutočnosti, ktoré by uzneseniach všeobecných súdov mali byť obsiahnuté v takom rozsahu, ktoré by umožnili ústavnému súdu dospieť k záveru, že sťažovateľ na svoje relevantné otázky dostal takú odpoveď, ktorou by bolo naplnené jeho právo na riadne odôvodnenie a ktoré v prípade jeho nenaplnenia sa v prípade väzby automaticky pretavuje do porušenia práv podľa čl. 17 ods. a 5 Ústavy SR (k tomu pozri aj III. ÚS 33/2021).*“. Navyše „*Vady uznesenia KS BA o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o ponechaní vo väzbe, ktoré predstavuje v zásade stotožnenie sa s postupom MS BA I zároveň prehlbuje nesprávny procesný postup, predlžuje účinky takéhoto nesprávneho procesného postupu, čo v konečnom dôsledku zakladá vznik neprimeraných prieťahov v konaní (čl. 48 ods. 2 ústavy).*“.

4. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti sústreďuje citovanú (všeobecne formulovanú) námietku vo vzťahu k parciálnej časti procesného postupu mestského súdu, ktorý predchádzal vydaniu jeho napadnutého uznesenia a ktorý bol aprobeovaný napadnutým uznesením krajského súdu v sťažnostnom konaní. Námietka sa týka spôsobu upovedomovania jeho zvolenej obhajkyne v čase pred jeho výsluchom pred samosudcom mestského súdu po podaní obžaloby 28. novembra 2025, na ktorom sa podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku rozhodovalo o ďalšom trvaní väzby. Uvedeným postupom sa nezabezpečila účasť jeho zvolenej obhajkyne na výsluchu, a to napriek povinnej obhajobe podľa § 37 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (primárne) v spojení aj s § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (sekundárne). Sťažovateľ tvrdí, že na podklade prokurátorom podanej obžaloby č. k. 2Pv 126/25/1103-153 z 18. novembra 2025 bol samosudca mestského súdu povinný podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku rozhodovať o dôvodnosti jeho ďalšieho zotrvania vo väzbe na procesnom výsluchu, na ktorom mala byť prítomná aj jeho zvolená obhajkyňa, ktorá sa však výsluchu nezúčastnila z dôvodu jej oneskoreného upovedomenia, resp. vyznenia o takomto úkone, v dôsledku čoho sa úkon vôbec nemal uskutočniť. Obhajkyňa bola o termíne výsluchu pred samosudcom mestského súdu písomne upovedomovaná 26. novembra 2025 (teda len dva dni pred samotným úkonom) doručením písomnosti mestského súdu bez jej špecifického konkrétne identifikačného označenia, a to do elektronickej schránky s odbornou lehotou 15 dní. V tento deň mala byť o termíne výsluchu (28. novembra 2025) neúspešne upovedomovaná

aj telefonicky v čase o 15.30 h a opakovane následne až v deň samotného výsluchu 28. novembra 2025 v čase o 8.20 h. Tento hovor prijala, ale nemohla sa výsluchu zúčastniť z dôvodu účasti na plánovanom lekárskom zákroku. Pre krátkosť času taktiež nemohla zabezpečiť účasť substituenta. Sťažovateľ je toho názoru, že jeho zvolená obhajkyňa nebola riadne a včas upovedomená o termíne konaného výsluchu, na ktorom sa malo rozhodovať o ďalšom trvaní jeho väzby, teda zásahu do jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, a to aj napriek tomu, že bola zastihnuteľná, pričom tak nebola mestským súdom dodržaná povinnosť „*vhodným spôsobom upovedomiť obhajcu, ak je dosiahnuteľný*“ podľa § 72 ods. 3 Trestného poriadku. K jej splneniu mohlo dôjsť napríklad postupom spočívajúcim vo viacnásobnom telefonickom upovedomovaní o výsluchu. Pokiaľ ide o ďalšiu použitú formu upovedomenia, neexistuje zákonom uložená povinnosť obhajcu si každý deň kontrolovať obsah elektronickej pošty.

5. Na podklade už uvedeného je sťažovateľ presvedčený o tom, že mestský súd konal pri upovedomovaní obhajkyne len formálne a na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že prokurátor „*sa o termíne výsluchu dozvedel, hoci bol upovedomovaný rovnakým spôsobom.*“. Krajský súd aj napriek sťažovateľom predloženej argumentácii v podanej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu mestského súdu, ktorá bola riadne odôvodnená osobitným podaním zvolenej obhajkyne 1. decembra 2025, aproboval napadnutý postup mestského súdu, čím tak zaťažil svoje uznesenie sp. zn. 1Tos/106/2025 z 8. decembra 2025 arbitrárnosťou, keď nezodpovedal žiadnu z nastolených otázok ústavne konformným spôsobom.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa sú okolnosti uvedené v predchádzajúcej časti tohto odôvodnenia.

7. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. Podmienky konania a napadnuté uznesenie mestského súdu:

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

10. Sťažovateľ napadol uznesenie mestského súdu sp. zn. 27T/56/2025 z 28. novembra 2025 vrátane v ústavnej sťažnosti formulovanej námietky spôsobu upovedomovania ním zvolenej obhajkyne sťažnosťou ako riadnym opravným prostriedkom, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 1Tos/106/2025 z 8. decembra 2025. V nadväznosti na uvedené ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d), § 132 ods. 1 (alternatíva prvá) zákona o ústavnom súde.

II.2. Porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a porušenie ostatných sťažovateľom označených práv napadnutým uznesením krajského súdu:

II.2.1. Všeobecné judikatúrne východiská:

11. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd.

12. Inými slovami, do úvah všeobecných súdov týkajúcich sa dôvodnosti obmedzenia osobnej slobody, resp. dôvodnosti jej pokračovania je ústavný súd oprávnený zasiahnuť spravidla len vtedy, ak (i) nie je rozhodnutie o väzbe podložené zákonným dôvodom buď vôbec, alebo (ii) ak tvrdené (a nedostatočne zistené) dôvody väzby sú v extrémnom rozpore s kautelami vyplývajúcimi z ústavného poriadku Slovenskej republiky, prípadne s medzinárodnými zmluvami, ktorými je v tomto smere Slovenská republika viazaná, alebo (iii) ak sú tvrdené dôvody väzby v extrémnom rozpore so zisteným skutkovým stavom, alebo (iv) ak rozhodnutie o väzbe nie je odôvodnené poukázaním na konkrétne skutočnosti (I. ÚS 348/2016, I. ÚS 200/2021, II. ÚS 317/2024, IV. ÚS 613/2024). Výklad zákonných znakov „konkrétnych skutočností“ je predovšetkým vecou všeobecných súdov, ktoré pri dôkladnej znalosti skutkových okolností a dôkaznej situácie tej-ktorej veci musia (mali by) svedomito posúdiť (v ktoromkoľvek štádiu konania), či vzatie do väzby alebo jej ďalšie trvanie je opatrením nevyhnutným na dosiahnutie účelu trestného konania a či tento účel ani pri vynaložení všetkého úsilia nemožno dosiahnuť inak.

II.2.2. Posúdenie veci z hľadiska porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru:

13. Sťažovateľ v rámci nosného dôvodu svojej argumentácie, resp. merita podanej ústavnej sťažnosti namietol procesnú chybu vykonania výsluchu o dôvodnosti ďalšieho trvania väzby (po podaní obžaloby podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku) z dôvodu nenáležitého upovedomenia jeho obhajkyne v zmysle § 72 ods. 3 Trestného poriadku, čo viedlo k jej neúčasti na výsluchu, a to aj napriek jej dosiahnuteľnosti.

14. Krajský súd k uvedenej námietke sťažovateľa najprv vo všeobecnej rovine uviedol, že «väzobný výsluch po podaní obžaloby podľa § 238 ods. 4 Tr. por. nie je obdobným úkonom ako je hlavné pojednávanie, či verejné zasadnutie, na ktoré Trestný poriadok vyžaduje dodržanie lehoty na prípravu, formálne predvolávanie, či upovedomovanie, respektíve nutnú účasť obhajcu v prípadoch povinnej obhajoby. Väzobný výsluch obvineného po podaní obžaloby vyžaduje, aby mal obvinený možnosť vyjadriť sa k väzbe pred súdom, pričom procesné strany (obvinený, obhajca, či prokurátor) bývajú oboznamovaní s termínom výsluchu neformálne (spravidla telefonicky, či mailom, pokiaľ ide o obhajcu, či prokurátora). Tento postup vyplýva z ustanovenia § 72 ods. 3 Tr. por., podľa ktorého pred rozhodnutím o väzbe musí byť obvinený vypočutý; o čase a mieste výsluchu sa vhodným spôsobom upovedomí prokurátor, obvinený a jeho obhajca, ak je dosiahnuteľný. Z predmetného ustanovenia (zo slovného spojenia „ak je dosiahnuteľný“) vyplýva aj to, že výsluch obvineného o väzbe možno vykonať aj bez prítomnosti obhajcu a nie je nutné s výsluchom vyčkávať na čas dosiahnuteľnosti obhajcu.». V konkrétnych okolnostiach veci krajský súd poukázal na to, že z obsahu súdneho spisu (č. l. 1300) vyplýva, že mestský súd upovedomoval o nariadenom úkone podľa § 72 ods. 3 Trestného poriadku súbežne v rovnakom čase a spôsobom sťažovateľa ako obvineného, ako aj jeho zvolenú obhajkyňu a prokurátora, keď „výsluch sa konal v neprítomnosti obhajkyne, ktorá podľa údajov v zápisnici o výsluchu bola upovedomovaná elektronicky a zároveň bola kontaktovaná aj telefonicky (neúspešne). Následne, po vyhlásení napadnutého uznesenia je v spise úprava (č. l. 1309), aby bolo uznesenie o väzbe, obžaloba a výzva na predkladanie dôkazov zaslaná obhajkyňi obvineného.“.

15. Po preskúmaní postupu mestského súdu krajský súd uzavrel, že ho považoval za zákonný, vykonaný v súlade s jeho účelom a záverom, že „Súd pri stanovení termínu výsluchu nemá prečo pochybovať o tom, či obhajca bude vstupovať do vlastnej elektronickej schránky, nemôže vyčkávať 15 dní s dúfať, že obhajca si elektronicкую schránku otvorí a zistí termín výsluchu. Súd upovedomoval obhajkyňu elektronicky ako aj telefonicky (elektronicky aj prokurátora) a to s dostatočným časovým predstihom, teda nie je možné skonštatovať porušenie práv obvineného na obhajobu. Väzobný výsluch je pritom možné vykonať aj v neprítomnosti a to aj v prípade povinnej obhajoby; postačí, že v čase konania výsluchu má obvinený obhajcu, avšak nie je nutné, aby sa obhajca tohto úkonu aj osobne zúčastnil.“.

16. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že určité základné procesné záruky sa musia poskytovať aj v konaní o väzbe podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, i keď nemusia byť nutne rovnaké ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 6 ods. 1 dohovoru pri rozhodovaní vo veci samej. Tieto sú však limitované procesnými faktormi, najmä včasnou rozhodovaním, najmä ak ide o zákonné lehoty (v tomto prípade podľa § 76 ods. 3, resp. § 238 ods. 4 Trestného poriadku).

17. Vecne špecifikovaná námietka sťažovateľa sa týka výlučne spôsobu upovedomenia jeho obhajkyne z hľadiska kritérií podľa § 72 ods. 3 Trestného poriadku. Táto úprava je len rámcová, založená na formulácii, že „o čase a mieste výsluchu sa vhodným spôsobom upovedomí prokurátor, obvinený a jeho obhajca, ak je dosiahnuteľný“. Je teda vecou konajúceho súdu, resp. konkrétneho sudcu, ako bude postupovať, pričom nie je viazaný metodikou normatívne ustanoveného postupu.

18. Z hľadiska skôr predostretých judikatúrnych východísk je prvotne určujúce, že sťažovateľovi bola daná príležitosť vyjadriť sa k dôvodnosti ďalšieho trvania väzby pri jeho osobnom vypočutí,

a to v situácii po podaní obžaloby (teda bez momentu prekvapivosti, aký môže nastať po vznesení obvinenia v prípravnom konaní), aj keď bez prítomnosti obhajkyne. V ďalšom procesnom postupe mal príležitosť, a to aj s využitím právnej pomoci zvolenej obhajkyne, spochybniť dôvodnosť ďalšieho trvania väzby, a to aj oproti dôvodom vyplývajúcim z písomného vyhotovenia napadnutého uznesenia mestského súdu, ktoré bolo obhajkyňi doručené, podaním riadneho opravného prostriedku, k čomu aj došlo. S podanou sťažnosťou sa potom musel vysporiadať krajský súd, pričom v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe ústavného súdu tvoria prvostupňové rozhodnutie a sťažnostné (druhostupňové) rozhodnutie jeden celok (I. ÚS 379/2018, I. ÚS 161/2019, IV. ÚS 354/2020), keď ústavný súd pri posudzovaní dôvodov väzby štandardne vychádza z obsahu oboch rozhodnutí. Ústavný súd konštatuje, že oba konajúce súdy (v konečnom dôsledku krajský súd) sa dôsledne vysporiadali s jednotlivými komponentmi materiálnych a formálnych dôvodov väzby vrátane jej náhrady, pričom túto okolnosť sťažovateľ ani nenamieta a svoj záver o neakceptovateľnosti (v konečnom dôsledku) napadnutého uznesenia krajského súdu zakladá výlučne na neúčasti obhajkyne na výsluchu pred v prvom stupni konajúcim súdom bez vecného prepojenia s problematikou ústavnej udržateľnosti odobrenia ďalšieho trvania väzobného stíhania sťažovateľa krajským súdom.

19. Pokiaľ ide o upovedomenie obhajkyne o výsluchu, okolnosti uvedené v odsekoch 14 a 15 nezodpovedajú arbitrárnosti ani postupu súdov, ani odôvodnenia ich rozhodnutí v rovine ústavnej neudržateľnosti, a to vzhľadom na paralelu elektronického aj písomného upovedomovania obhajkyne, a to v situácii po podaní obžaloby vo väzobnej veci, čoho si v rovine primeranej pozornosti musí byť vedomá aj obhajoba. Navyše aj upovedomenie obhajkyne v samotný deň výsluchu (keď už na kontakt sudcu reagovala) mohlo byť úspešné, nebyť jej účasti na jej vlastnom lekárskom vyšetrení. Taký kontakt by sám osebe síce nepostačoval, nesvedčí však o tendencii sudcu rozhodovať bez účasti obhajkyne na výsluchu, ako to obsahovo naznačuje argumentácia ústavnej sťažnosti.

20. Pokiaľ ide o fakticitu zabezpečovania účasti obhajkyne na výsluchu, postup konajúceho sudcu mestského súdu mohol byť aj intenzívnejší (napríklad početnejším znásobením telefonických kontaktov), čo je okolnosť problematcky kvantifikovateľná a výraznejšie konzekvencie by mala úplná absencia upovedomenia. Vzhľadom na skôr uvedené okolnosti však predmetný postup nejaví také znaky nedostatočnosti, aby bol dôvodom na derogáciu napadnutého uznesenia krajského súdu pre jeho ústavnú neudržateľnosť. Ako už bolo uvedené, je to dané aj následnou možnosťou námietok prostredníctvom sťažnosti obhajkyne proti argumentácii v písomnom vyhotovení uznesenia mestského súdu a vzhľadom na obsah odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý nie je osobitne obsahovo rozporovaný (mimo namietanej okolnosti upovedomenia obhajkyne, resp. vysporiadania sa s ňou), ústavný súd ho však materiálne reflektuje pozitívne (bez bližšej reakcie vzhľadom na absenciu potrebného procesného podmetu).

21. Len parciálne k niektorým čiastkovým otázkam, ktorých sa dotýka ústavná sťažnosť v predmetných súvislostiach.

22. Výsluch týkajúci sa väzby sa mohol vykonať, tak ako to bolo sťažovateľovi aj vysvetlené, čomu zodpovedá formulácia § 72 ods. 3 tretej vety Trestného poriadku. Nedosiahnuteľnosť obhajcu je potom vecou posúdenia konkrétnej situácie, pričom, ako zodpovedá aj argumentácii krajského súdu, nie je dôvod na rozdiel v postupe oproti príslušnej prokuratúre.

23. Nie je v danej situácii dôvod na ustanovenie náhradného obhajcu, keďže tento sa podľa § 42 ods. 1 Trestného poriadku v súdnom konaní (po podaní obžaloby) ustanovuje len v súvislosti s možnosťou zmarenia hlavného pojednávania alebo verejného zasadnutia (čo bolo rovnako uvedené v argumentácii všeobecných súdov).

24. Okolnosť, že sťažovateľ nebol dopytovaný na svoj súhlas s vykonaním výsluchu bez účasti obhajcu, je irelevantná z dôvodu, že (a to aj v kontexte povinnej obhajoby) súd účasť obhajcu automaticky zabezpečoval (bez jej podmieňovania dopytom na sťažovateľa). Ďalší postup je daný už označeným a citovaným ustanovením § 72 ods. 3 Trestného poriadku, na ktorý sa aj sťažovateľ argumentačne odvoláva.

25. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

26. V zmysle už predostretých záverov ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť pre porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

II.2.3. Namietané porušenie práv vo zvyšnom rozsahu:

27. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že s prihliadnutím na svoju judikatúru už opakovane konštatoval (IV. ÚS 397/2010, IV. ÚS 120/2021, II. ÚS 182/2021, IV. ÚS 309/2021, IV. ÚS 390/2021, IV. ÚS 78/2022, IV. ÚS 251/2022, IV. ÚS 504/2022), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľné ustanovenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktoré je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

28. K rovnakému záveru o zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde dospel ústavný súd aj pri namietaní porušenia ďalších sťažovateľom označených práv, a to základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) dohovoru, ktoré sú pri rozhodovaní o väzbe vecne obsiahnuté už v základnom práve na osobnú

slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práve na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru. K sťažovateľom označenému čl. 5 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že ho sťažovateľ bližšie nešpecifikoval, s ohľadom na čo odmieta túto časť podanej ústavnej sťažnosti z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

29. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním podľa názoru ústavného súdu nemôže dôjsť k porušeniu práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Článok 6 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces a zásadne sa teda nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (III. ÚS 272/03, II. ÚS 15/05, IV. ÚS 65/05, I. ÚS 256/07, IV. ÚS 120/2021, II. ÚS 182/2021, IV. ÚS 309/2021, IV. ÚS 390/2021).

30. Treba dodať, že aj keby boli sťažovateľom označené ustanovenia referenčnými normami pre dotknutý prieskum ústavného súdu, vzhľadom na rovnakú obsahovú podstatu oproti uplatnenej námietke by bol finálny záver vecne rovnaký, čo teda pre danú situáciu platí univerzálne.

31. V zmysle predostretých záverov ústavný súd odmieta aj ostanú časť sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

32. Vzhľadom na záver o odmietnutí sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti ostalo bez právneho významu rozhodovať o ďalších v nej uplatnených nárokoch.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu